

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 7837/18
28.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Беговић Пантић, председника већа, Ирене Вуковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА, коју заступа пуномоћник адвокат АБ, против туженог ББ, кога заступа пуномоћник адвокат АБ1, ради утврђења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљево П бр.278/18 од 03.04.2018.године, у седници већа одржаној дана 28.08.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљево П бр.278/18 од 03.04.2018.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је утврђено да је тужилца сувласник са уделом од 1/2 на аа, а што је тужени дужан да призна и трпи да се тужилца упише као сувласник на наведеним непокретностима са наведеним обимом удела у јавним књигама код РГЗ СКН Ваљево. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име трошкова поступка исплати износ од 44.330,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против ове пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу (дана 17.05.2018. године, коју је благовремено допунио поднеском од 21.05.2018. године), побијајући је у целини из свих законских разлога, док је тужилца на жалбу одговорила.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе, у поступку

није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на коју тужени у жалби посебно указује. Првостепени суд у побијаној пресуди даје разлоге о битним чињеницама који су јасни и непротивречни, због чега пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Наводи туженог у жалби да је тужиља у тужби сувише ниско означила вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара, те да је суд није позвао да определи праву вредност предмета спора, нису од значаја, јер не утичу на законитост и правилност побијане пресуде, због чега нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 33 став 2 Закона о парничном поступку, на коју се овим жалбеним наводом указивало.

Супротно наводима жалбе туженог првостепени суд је на новој главној расправи одржаној у смислу одредбе члана 398 Закона о парничном поступку, након укидања претходне првостепене одлуке од стране Апелационог суда у Београду, решењем Гж бр.3297/17 од 01.02.2018.године, расправио сва спорна питања на које је указао другостепени суд у свом решењу. Због тога нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 398 став 2 Закона о парничном поступку, на коју је жалбом указао тужени.

Првостепени суд у спроведеном поступку утврдио је да је након смрти покојне ПП, мајке туженог, односно тужиљине бабе, спроведен оставински поступак у предмету Основног суда у Ваљево О бр.1385/13, у којем су учествовали законски наследници покојне оставиле, и то тужени, син оставиле и мајка тужиље ЋЋ, кћерка покојне оставиле. На рочишту дана 08.08.2013.године, законска наследница ЋЋ, предала је суду уговор о доживотном издржавању Р бр.434/09 од 25.09.2009.године, закључен између ПП као примаоца издржавања и ЋЋ као даваоца издржавања, којим је оставиља, располагала делом своје имовине, па су наследни учесници упозорени да имовина којом је оставиља располагала наведеним уговором, не улази у састав заоставштине оставиле, а потом су упозорени на значај и неопозивост своје изјаве у смислу одредби чланова 212 – 220 Закона о наслеђивању. Наследна учесница ЋЋ изјавила је да се не прихвата свог наследног дела на заоставштини оставиле покојне ПП, а тужени да се прихвата наслеђа. На основу овако датих наследничких изјава, решењем Основног суда у Ваљево Ов бр.1385/13 од 08.08.2013.године, у ставу првом изреке, обустављен је поступак расправљања заоставштине иза покојне ПП у делу којим је оставиља располагала уговором о доживотном издржавању од 25.09.2009.године, а у ставу другом изреке, утврђено је да заоставштину оставиле сачињава: право власништва на породичној стамбеној зград аа. Ставом трећим изреке, за наследника оставиле, на заоставштини наведеној у ставу другом изреке, оглашен је оставиљин син, овде тужени, на основу закона, и то на целокупној заоставштини оставиле.

Изјава тужиљине мајке ЋЋ да се не прихвата наслеђа, по оцени првостепеност суда, јесте негативна наследничка изјава. Овакав закључак првостепени суд извео је не само с обзиром на садржину записника са оставинске расправе од 08.08.2013.године, који садржи овакву изјаву ЋЋ, већ и оценом исказа овог сведока, као и туженог. Наиме, првостепени суд прихватио је исказ овог сведока о томе да приликом давања ове изјаве, није имала вољу да свој део уступи брату, овде туженом, јер је оцењено да би у том случају наследна учесница ЋЋ то и изјавила, док с друге стране, првостепени суд није

прихватио исказ туженог да је постојао било какав договор између њега и сестре, посебно када се има у виду чињеница да њему и није било познато да су његова сестра и мајка закључиле уговор о доживотном издржавању.

Ова оцена доказа првостепеног суда потпуна је и поуздана, и дата на основу резултата целокупног расправљања, на основу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, због чега су сви наводи жалбе којима се она оспорава, без основа.

Правилно првостепени суд закључује да изјава тужиљине мајке ЋЋ не може представљати изјаву о одрицању у корист туженог, која према одредби члана 216 Закона о наслеђивању, подразумева не само изјаву о одрицању, већ и истовремену изјаву да је то у корист другог наследника, односно уз уступање свог наследног дела другом наследнику. С обзиром на изостанак такве изјаве наследне учеснице ЋЋ, без значаја је чињеница на коју је у жалби указао тужени, а то је да на постојање споразума између наследника, туженог и његове сестре, о томе да заоставштину покојне ПП наследи тужени, указује чињеница да наследна учесница ЋЋ није изјавила жалбу. Ово из разлога што је изјава наследне учеснице о одрицању у корист туженог, односно прихватању наслеђа уз истовремено уступање наследног дела туженом, морала бити изричита. Изостанак изричите изјаве указује на изостанак располагања у корист туженог (поклона), при чему су наследни учесници приликом давања наследничких изјава, били упозорени на природу и значај, као и неопозивост наследничких изјава, све у смислу одредби чланова 212 – 220 Закона о наслеђивању. Чињеница да наследна учесница ЋЋ није изјавила жалбу на решење о наслеђивању, није од значаја, јер су због непозивања на наслеђе на основу одредбе члана 10 ЗОН, тужиље као унукe оставиле, а по праву представљања, повређена наследна права тужиље као наследника, а не њене мајке која се наслеђа није прихватила.

Наводи жалбе о томе да је између наследника ЋЋ и туженог постојао споразум о деоби заоставштине, те да тужени супротно разлозима побијане пресуде, није наследио целокупну заоставштину, нису основани. Имовина којом је оставила располагала уговором о доживотном издржавању, не улази у састав заоставштине о чему се уговарачи упозоровају сагласно одредби члана 195 Закона о наслеђивању, тако да имовина обухваћена овим уговором, који је по својој природи двострано обавезан, теретан и формалан уговор строго личне природе, никако није могла бити предмет споразума наследника у оставинском поступку а непозивањем тужиље на наслеђе супротно одредби члана 10 Закона о наслеђивању, тужени је оглашен за наследника на целокупној заоставштини покојне оставиле.

Како се наследник наслеђа може одрећи само у своје име, према одредби члана 222 Закона о наслеђивању, те с обзиром на правило о незастаривости права на захтевање заоставштине (члан 221 Закона о наслеђивању), тужиља, супротно наводима жалбе, своје право на наслеђе може остварити у парници. При томе, неосновано тужени у жалби тврди да тужиља своје право на наслеђе не може остварити у овом поступку тужбом за утврђење права својине, без утврђења права на наслеђе.

Својина се стиче, према одредби члана 21 Закона о основама својинскоправних односа, поред осталог и наслеђивањем, а с обзиром да основаност тужиљиног захтева да има право својине на заоставштини покојне бабе, зависи од претходног питања да ли је тужиља уопште наследник оставиле Јеле, првостепени суд као претходно питање, у

смислу члана 12 Закона о парничном поступку, најпре је распрвио питање права тужиле на наслеђе на заоставштини покојне бабе и обима наследног дела, правилно примењујући одредбу члана 10 Закона о наслеђивању, према којој се у ситуацији када се дете оставиле одрекне наслеђа, на наслеђе позивају унуци оставиоца. С обзиром да је тужилца једино дете оставиле кћерке ЋЋ која се није прихватила наслеђа, правилно је првостепени суд закључио да је оставински суд на наслеђе требало да позове оставилу унуку, овде тужилу, по праву представљања иза кћерке оставиле која се свог наследног дела није прихватила.

Такође је без основа навод жалбе туженог да у изреци незначавање основа по коме је тужилца стекла право својине, чини пресуду незаконитом. Изрека пресуде, према одредби члана 355 став 3 ЗПП садржи одлуку о захтеву који се тиче главне ствари и споредних тражења (о усвајању или одбијању). Тужилцин захтев јесте захтев да се утврди њено право (својине и коришћења) на одређеној непокретној имовини, а основ из којег произлази то право тужиле јасно произлази из образложења пресуде које садржи разлоге о основаности таквог тужилциног захтева, а то је управо право на наслеђе на заоставштини пок.бабе.

Нема основа ни навод жалбе према којем је побијаном пресудом одлучено о непокретности која је у својини тужиле мајке, због чега је и она морала учествовати у поступку. Наиме, ЋЋ на основу уговора о доживотном издржавању, како то произлази из листа непокретности, уписала је своје право својине само на објекту број 2 који није предмет тужбеног захтева тужиле, док је као носилац права коришћења парцеле уписан само тужени, који је у листу непокретности уписан и као власник објекта број 1 и 3 (у односу на које тужилца тражи утврђење права сусвојине) и то управо по основу решења о наслеђивању иза своје покојне мајке, оставиле ПП.

Основи позивања на наслеђе су закон и завештање, а сва уговорна располагања којима један уговарач своју имовину или њен део, преноси на другог уговарача или треће лице и то у случају своје смрти, јесте уговор о наслеђивању који је ништав правни посао према одредби члана 179 ЗОН. Из тих разлога нема утицаја на одлуку, указивање туженог да је оставилца још за живота, и то у уговору о доживотном издржавању који је закључила са ЋЋ, одредила да ће у преосталом делу, имовина којом није располагала уговором о доживотном издржавању у корист ЋЋ, припасти туженом.

Иако је другостепени суд ценио и све друге наводе жалбе туженог, исти нису од значаја и не могу утицати на другачије пресуђење, због чега их апелациони суд сходно одредби члана 396 став 1 и 2 Закона о парничном поступку, није посебно образлагао.

На основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, другостепени суд је одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио првостепену пресуду о тужбеном захтеву, а применом одредби члана 401 тачка 2 ЗПП и одлуку о трошковима поступка који су тужилци правилно досуђени и обрачунати у складу са одредбом члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка није основан, имајући у виду да трошкови одговора на жалбу нису били потребни рад вођења ове парнице, што суд цени на основу одредбе члана 154 став 1 Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија
Светлана Беговић Пантић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић